

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 681/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Lenkou Bodákovou, Advokátska kancelária, Clementisove sady 907/18, Galanta, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Levice č. k. 9 Er 1152/2011-59 zo 4. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2015 faxom a 12. augusta 2015 osobne doručená sťažnosť [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Lenkou Bodákovou, Advokátska kancelária, Clementisove sady 907/18, Galanta, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 Er 1152/2011-59 zo 4. augusta 2014 (ďalej aj „namietané konanie“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol:

«Okresný súd Levice Uznesením č. 9Er/1152/2011-59 uložil oprávnenému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi ██████████ trovy exekúcie vo výške 77,46 EUR pozostávajúce z odmeny za úkony exekučnej činnosti podľa § 14 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška o odmenách a náhradách súdnych exekútorov“) za 5 úkonov exekučnej činnosti x 3,32 EUR, spolu vo výške 16,60 EUR, ďalej z náhrady hotových výdavkov podľa § 22 ods. 1 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov vo výške 47,95 EUR a z 20% DPH z odmeny exekútora a náhrady hotových výdavkov v sume 12,91 EUR. ...

Okresný súd Levice v Uznesení č. 9Er/1152/2011-59 na podporu svojich tvrdení od citoval ustanovenie § 14 ods. 1 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení účinnom od 1. mája 2008, a teda uviedol: „Ak je súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak exekúciu súd zastaví, odmena súdneho exekútora ak výkon exekučnej činnosti sa určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti najmenej 33,19 eura. Podľa § 14 ods. 2 vyhlášky, paušálna suma za každý jednotlivý úkon exekučnej činnosti je 3,32 eura.“.

Súd ďalej uviedol „... je nutné aplikovať ustanovenia vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z. z. účinnej od 1. mája 2008, podľa ktorej odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti.“. V rámci tohto tvrdenia súdu však už súd opomenul dodať slovné spojenie „najmenej 33,19 eura“.

Napriek tomu, že Okresný súd Levice v Uznesení č. 9Er/152/2011-59 správne odcitoval jednotlivé ustanovenia vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, tieto nesprávne aplikoval pri výpočte mojej odmeny ako súdneho exekútora, keď namiesto sumy 33,19 EUR predstavujúcej minimálnu odmenu za úkony exekučnej činnosti v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov mi priznal iba odmenu spolu vo výške 16,60 EUR. Na základe uvedeného chybného výpočtu bola následne aj chybne vypočítaná výška priznanej DPH, ktorá mala byť priznaná v sume 16,23 EUR, namiesto 12,91 EUR.

Pri správnej aplikácii príslušných ustanovení vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov mal súd uložiť oprávnenému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi [REDACTED] trovy exekúcie vo výške 97,37 EUR (odmena za úkony exekučnej činnosti vo výške 33,19 EUR, náhrady hotových výdavkov vo výške 47,95 EUR a 20% DPH zo sumy 81,14 EUR vo výške 16,23 EUR), namiesto nesprávnej sumy vo výške 77,46 EUR.

Vzhľadom na uvedené mám za to, že Okresný súd Levice Uznesením č. 9Er/152/2011-59 rozhodol v rozpore s vyššie uvedeným právnym predpisom, t. j. vyhláškou o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, a teda uvedené Uznesenie č. 9Er/152/2011-59 možno považovať za svojvoľné, arbitrárne a zjavne neodôvodnené, čím porušovateľ porušil moje právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Svoju sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podávam z toho dôvodu, že o ochrane mnou označených základných práv nerozhoduje iný súd, a to vzhľadom na nasledovné ustanovenia.

Ustanovenie § 202 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov: Odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Ustanovenie § 58 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“): Proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57 (rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie – pozn. sťažovateľa) nemožno podať mimoriadne dovolanie.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Levice v exekučnej veci oprávneného: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti povinnému: [REDAKOVANÉ]..., o trovách exekúcie, č. 9Er/1152/2011-59, zo dňa 4.8.2014, porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Levice č. 9Er/1152/2011-59 zo dňa 4.8.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie s tým, aby súd vydal nové uznesenie, ktorým určuje trovy exekúcie vedenej u súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] pod. č. EX 1215/2011 vo výške 97,37 EUR.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 49,98 EUR, ktoré je Okresný súd Levice povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Lenky Bodákovej do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd napadnutým uznesením porušil ním označené základné práva, pretože *„pri výpočte jeho odmeny ako súdneho exekútora nesprávne aplikoval vyhlášku o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, keď namiesto sumy 33,19 EUR predstavujúcej minimálnu odmenu za úkony exekučnej činnosti v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov mi priznal iba odmenu spolu vo výške 16,60 EUR. Na základe uvedeného chybného výpočtu bola následne aj chybne vypočítaná výška priznanej DPH, ktorá mala byť priznaná v sume 16,23 EUR, namiesto 12,91 EUR.“*

V judikatúre ústavného súdu sa ustálil právny názor, podľa ktorého rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (napr. IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 717/2013).

Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľovi bola v exekučnej veci vedenej pod č. k. 9 Er 1152/2011-59 uznesením zo 16. apríla 2013 priznaná odmena 189,01 €. Po odvolaní oprávneného okresný súd, vezmúc do úvahy argumenty oprávneného, uznesením zo 4. augusta 2014 uložil oprávnenému povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie vo výške 77,46 €. Proti uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V súlade s § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku ani v jednom prípade nejde o sumu, ktorá by prevyšovala trojnásobok minimálnej mzdy v sume platnej v čase rozhodovania všeobecných súdov, čo je vo sfére všeobecného súdnictva dôvodom na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 717/2013).

Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 717/2013). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd

v mimoriadne závažnom rozsahu (intenzite; IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013). Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad nejde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2015